

προσωποποίησις τοῦ: ὦ! κληρονομία σου λέει ἄλλος!

Δὲν παρετήρησαν ὅμως, ὄντες βυθισμένοι εἰς τὰ αἰσθήματά των ἕκαστος, γέροντά τινα ὅστις προσήρχετο μειδιῶν πρὸς αὐτούς, καὶ ὁ ὁποῖος ἄμα ἤκουσε τὴν ὁμιλίαν των, μετετρέπη εἰς στήλην ἄλατος μὲ ὄτα μόνον.

*

— Μὰ γὰρ διάβασέ μου τὸ γράμμα βρὲ ἀδερφέ, μὴπως ἠπατήθης. — Τὶ νὰ σοῦ τὸ διαβάσω... νὰ διαβάσῃ το καὶ γέλασε μὲ τὸ μακαρίτη, ἐγὼ θὰ διατάξω κονιάκ καὶ νερὸ τοῦ Σέλτς· αἱ παιδί, ἔλα ἐδῶ... μωρὲ κόσμος! δὲν ἀκούει οὔτε ὁ ὑπηρετής. — Μπράβο! μπράβο! νὰ τύχη μὴ φορά! ἑκατὸ χιλιάδες! νὰ ὁ γερω-ξεκουτιάρης! — Νὰ τὸν ἐδλεπερ, πῶς ἐζοῦσε... μὴ πεντάρα ψωμότυρο! χα! χα! — Μπᾶ! μπᾶ! δὲν πειράζει, τώρα γλέντι τρικοῦδερτο ἀκούς τί σοῦ γράφει... μονάκριδέ μου καὶ ἀγαπημένε μου. — Χα! χα! —...εἶσαι ὁ μόνος μου κληρονόμος Δημητρίε μου... — Τὶ λόγος! «Δημητρίε μου!» — Αἱ παιδί! ἔλα ἐπὶ τέλους! δύο κονιάκ καὶ νερὸ Σέλτς. — Ὅχι παιδί μου, διέκοψε, σοβαρὰ φωνή, δώσε εἰς τοὺς κυρίους τούτους νερὸ μονάχα, διότι δὲν θὰ σὲ πληρώσουν! δὲν ἐκληρονόμησαν ἀκόμη τὰς ἑκατὸ χίνας! — Πῶς... ὁ... θεῖος... — Νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέστη... αἱ Δημητρίε μου; — Θεῖε. — Ὁ νεκρὸς... ἀνε... — Ἐκατὸ καὶ στρογγυλαῖς ποῦ ἐκύλυσαν πάλι ἔς τὴ σακούλα τοῦ θεοῦ σου αἱ; — Μά... — Πῶς δὲν ἀπέθα-

να, αἱ; — Ναί! — Ἄ! εὐχαριστῶ! χαιρετε.. καλὴν διασκέδασιν· εὐτυχή κληρονόμη! χα! χα! τοὺς γιαιτροὺς νὰ καταρασθῆς! — !!! — Νερό... π... αἱ... δὲ...! νερό!

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ Δ. ΧΡΟΝΑΙΟΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

ΤΑ ΕΝ ΠΑΛΜΥΡΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

Κατὰ τὴν ἐν Παλμύρα (Ζαδμῶρ) ὀλιγοήμερον διαμονήν μου ἐσκέψθημεν μετὰ δύο γάλλων συνοδοιπόρων ἵνα ἐνεργήσωμεν μικρὰν τινα ἀνασκαφὴν ἐπὶ τῆς θέσεως ἐκείνης, ἔνθα ὁ πρίγκιψ Σίμων Λαγαρέφ ἄλλοτε ἀνέσκαψεν.

Ὁ μνησθεὶς Σίμων ἐν τῇ ἐνεργηθείᾳ ἀνασκαφῇ ἐκτὸς ἄλλων ἀρχαιοτήτων ἀνεκάλυψε μακρὰν ἐπιγραφὴν δίγλωσσον (ἐλληνικὴν καὶ παλμυρικὴν) ἀναγράφουσαν διάταγμα τῆς συγκλήτου κατὰ τὸ ἔτος 137 μ. Χ. ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ. Ἀφορᾷ δὲ τὸ διάταγμα εἰς νόμον περὶ δημοτικῶν φόρων.

Ἐκ τῶν εὐρημάτων οὖν τούτων ὁρῶμενοι ἀπεφασίσαμεν ν' ἀνασκάψωμεν τὴν θέσιν ταύτην καὶ οὕτως ἀνεκαλύφθησαν τινὲς ἐπιγραφαὶ ἐπὶ μικρῶν τεμαχίων μαρμάρων, ὡς καὶ ἐν μέλαθρον κεκοσμημένον διαφόροις κήποις, κατέχον δὲ μικρὰν ἀπόστασιν καὶ διατηροῦν λαμπρῶς τὰς τοιχογραφίας αὐτοῦ. Ἀνευρέθησαν εἰσέτι πολλὰ ἀγγεῖα κεκεραμευμένα εἰκο-

νίζοντα παναρχαίας μορφᾶς ἀνθρώπων καὶ ζῶων καὶ διατηροῦντα ἐν ὀτιλινό-τητι τὰς ζωγραφίας αὐτῶν.

Ἐν ἀγγεῖον εἰσέτι ἐν σχήματι ληκύθου φέρει κεχρωσμένας εἰκόνας ἐπιμελῶς ζωγραφηθείσας ὁξεὶ ὄργανῳ διὰ μέλανος χρώματος ἐπὶ ἐρυθροῦ κεραμίνου, ἢ δὲ ἐπ' αὐτοῦ παράστασις ἔχει οὕτως: Ἐπὶ κλίνης ἀναπαύεται ἐκτάδην κειμένη γυνὴ ἄλλοκότου, ὡς ἔοικεν, μορφῆς, ἔχουσα ἐστραμμένην τὴν κεφαλὴν πρὸς ἀριστερὰ, ὅπου φαίνεται ἑτέρα γυνὴ, πρόσωπον ἔχουσα ἀχαρακτήριστον, καθημένη ἐπὶ διφθρου, πρὸς ἀριστερὰν δὲ καὶ αὐτὴς κάθεται ἀνὴρ ἐπιβλέπων αὐτάς. Ὁ πηλός, ἢ τιχνη καὶ τὰ χρώματα ταῦτα τῆς ληκύθου εἰσὶν ἀρχαίας ἐλληνικῆς ἐποχῆς, παρεμφερῆ τοῖς Ἀττικοῖς.

Δύο ἐπιγραφαὶ γαλμυρικῆς γλώσσης τε καὶ γραφῆς ὀλίγον βλαφθεῖσαι ἀντεγράφησαν πιστῶς καὶ ἀπεστάλθησαν πρὸς τὸν ἐν Κων]πόλει ἐλληνικὸν φιλολογικὸν σύλλογον.

Καὶ τὰ ὀλίγα μὲν ταῦτα δημοσιεύοντες ἐν ἀποσπάσματι ἐκ τῶν ἡμετέρων ἀνασκαφῶν τῶν ἐνεργηθειῶν ἐν Παλμύρα ὑποβάλλομεν τοῖς ἀρχαιολόγοις, προτρέποντες αὐτοὺς ἵνα ἐνεργήσωσιν ἐκτενέστερας ἀνασκαφὰς ἐν τῇ μνησθείᾳ θέσει πρὸς ἀνακάλυψιν καὶ ἑτέρων λειψάνων καὶ ἐπιγραφῶν, γεγραμμένων ἐν τῇ παλμυρικῇ γλώσσῃ.

Χρ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΒΟΣΚΟΥ

Φωναῖς καὶ βῆσατα ἔχω κάθε βράδν,
Ὅταν ἔς τὸ σπιτι παίρνω τὸ κοπάδι.
Θέλουν ἔς τὰ γερὰ ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα
Νὰ μοῦ δώσουν τοῦ παπᾶ τὴ θυγατέρα.
Καὶ τί θὰ πῆ καλὲ ἡ Μαριῶ
Ἄν τέτοιο πρᾶμμα ποτὲ μάθη φοβερό;
Φωναῖς καὶ βῆσατα ἔχω κάθε μέρα
Μὲ τὸν πατέρα μου καὶ τὴ μητέρα,
Ὅταν πάω γιὰ νὰ βοσκῆσω τὸ κοπάδι
Τὸ ποῦρνὸ ἔς τὸ δροσοπότιστο λιβάδι.
Τοὺς λέω πῶς θέλω τὴ Μαριῶ
Κι' αὐτοὶ δὲν θέλουν τέτοιο πρᾶμμα φοβερό.
Μοῦ λένε τοῦ παπᾶ ὅτι ἡ θυγατέρα
Ἄπ' τὸ χωριὸ πῶς εἶναι ἡ πλουσιωτέρα.
Μοῦ λένε ὅτι ἡ Μαριῶ ἔβαλε σημάδι
Ἄπ' τὴ γτώχια της τὸ κάθε της πετράδι.
Μὰ ἐγὼ θὰ πάρω τὴν Μαριῶ
Καὶ τέτοια μικροπράγματα δὲν τὰ μετῶ.

ΒΟΣΚΟΣ

ΣΤΑΓΟΝΕΣ

Τέχνη εἶνε ἡ φύσις, θεωμένη κατὰ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν ἐκάστου.

Ζολᾶ

*

Δὲν εἶνε τις μέγας συγγραφεὺς ἀπλῶς διότι κάμνει τὴν ψυχὴν νὰ σπαράττη. Τὰ ἀληθῆ δάκρυα εἶνε ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα φέρει εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡ ἀνάγκη εἰς ἐνδοῦ ὠραίου ποιήματος· πρέπει σὺν τῇ μελαγχολίᾳ, ἢν προξενεῖ, νὰ προξενήσῃ καὶ ἀνάλογον θανμασμόν.

Σατωδριάνδρος

*

Ἀπαιτοῦνται χεῖμαρροι αἵματος ὅπως ἐξαλείψωσι τὰ πταίσματά μας ἀπέναντι τῶν ἀνθρώπων· ἐν δάκρυν ἀρκεῖ ὅπως ἐξαλείψῃ αὐτὰ ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἰδιος

*

Δὲν ὑπάρχει καμμία θλίψις, τὴν ὁποῖαν νὰ μὴν ἡμπορῆ νὰ διασκεδάσῃ μία ὥρα ἀναγνώσεως.

Μοντεσκιού